

«Μη υπήκοοι, ξένοι στην ίδια τους τη χώρα» – άρθρο της Camille Petit

Ιστότοπος Euroviews 2014

Aleksandr Garonenko, μη υπήκοος

Θεωρούμαι Ρώσος, αλλά από εθνική άποψη είμαι ένα μείγμα: Ρώσος, Ουκρανός και Πολωνός. Ζούμε σύμφωνα με τον ρωσικό πολιτισμό και μιλάμε τη ρωσική γλώσσα. Ωστόσο, είμαστε μακριά από τη Ρωσία. Ζούμε πολλά χρόνια εδώ, συνεπώς νιώθουμε μέρος της λετονικής κοινωνίας. Η κοινωνία αυτή, όμως, είναι χωρισμένη στα δύο. Υπάρχουν δύο κοινωνίες εδώ: η λετονική και η ρωσική.

Elizabete Krivcova, πρώην μη υπήκοος

Όλοι στην οικογένειά μου νιώθουν Λετονοί. Έχουμε περάσει εδώ όλη μας τη ζωή και δεν έχουμε πουθενά αλλού να πάμε. Η μητρική μου γλώσσα είναι τα ρωσικά και η πολιτιστική μου ταυτότητα είναι σε μεγάλο βαθμό ρωσική. Ωστόσο, η πολιτική μου ταυτότητα είναι απολύτως λετονική και καταλαβαίνω τόσο καλά τον πολιτισμό αυτής της χώρας που είναι πια μέρος μου, και ας έχω στην πολιτική μου ταυτότητα και το ευρωπαϊκό στοιχείο. Νιώθω επίσης και Ευρωπαία. Νιώθω όλες μου τις ταυτότητες ταυτόχρονα.

Karlis Eihenbaums, υπεύθυνος Τύπου του Υπουργού Εξωτερικών

Έχουμε στη χώρα μας μια ομάδα περίπου 270.000 ανθρώπων που καλούνται «μη υπήκοοι». Σαφώς γνωρίζουμε ότι υπάρχουν αυτοί οι άνθρωποι. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν έχουν δικαιώματα. Θέλω να πω ότι στην αρχή ο αριθμός των ανθρώπων αυτών ήταν τεράστιος και δεν έχει ακόμη βρεθεί ένας τρόπος αποτελεσματικής αντιμετώπισης. Κάποιος μπορεί να πει ότι είναι αυτόματα υπήκοοι. Αν ο αριθμός είναι σχετικά μικρός, μπορεί να γίνει. Στη δική μας περίπτωση ο αριθμός ήταν μεγαλύτερος και οι άνθρωποι αυτοί δεν βρέθηκαν εδώ μετά από δική μας πρόσκληση. Ήρθαν κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες, σε μια ιδιαίτερη περίοδο. Ανάμεσα τους βρίσκονταν πρώην αξιωματούχοι ή αξιωματούχοι του στρατού. Επιτρέψτε μου να πω ότι ήταν άνθρωποι που συνέβαλαν στον αποικισμό αυτής της χώρας κατά τη διάρκεια της καταστολής. Έλαβαν μέρος στην καταστολή. Πρέπει να προβλέπεται μια συγκεκριμένη χρονική περίοδος για την ένταξη των ανθρώπων που έρχονται. Στις περιπτώσεις που χορηγείται διαβατήριο μη υπηκόου, κάτι σαν πράσινη κάρτα, οι άνθρωποι αυτοί έχουν βασικά όλα τα δικαιώματα, να ταξιδεύουν, να ζουν, να κάνουν ό,τι θέλουν. Απλώς δεν έχουν πλήρη πολιτικά δικαιώματα, όπως το εκλέγειν και το εκλέγεσθαι, όπως και στην περίπτωση των Λετονών, και η συμμετοχή στην πολιτική. Τα υπόλοιπα όμως... Εντάξει, κάποια λίγα επαγγέλματα δεν μπορούν να τα εξασκήσουν. Όμως, βασικά, ζουν εδώ μια άνετη ζωή, μπορούν να πάνε στη Δύση, στην Ανατολή... Αν, μάλιστα, πάνε στην Ανατολή, δεν χρειάζεται να ζητήσουν βίζα, η οποία κοστίζει 70 ευρώ.